

Rose

ฮัสกีหน้าโง่
กับอาจารย์
เหมียวขาว
ของเขา

二哈和他的
白猫师尊

肉包不吃肉 โร่วเป่าปู้ซื่อโร่ว เขียน
Bou Ptm แปล
景殊 Jing Shu วาด

Rose

ฮัสกีหน้าโง่
กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา
เล่ม 2

二哈和他的白猫师尊

肉包不吃肉 โรว่เปาปู่ซือโรว่

เขียน

Bou Ptrn

แปล

ก ร อ ่า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

เซวียเจิ้งยงพิมพ์น้ำเสียงๆ ดูจากรูปปากเหมือนกำลังพูดว่า ‘รู้กับผีนะสิ’
ดีที่ฉู่หว่านหนึ่งจดล่ออยู่กับการอ่านตำรา จึงไม่เห็นท่าทีเล็กๆ น้อยๆ ของเขา

- โรว่เปาปู่ซือโรว่

ฮัสกีหน้าโง่กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 2

二哈和他的白猫师尊

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนรัชดาภิเษก (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

《二哈和他的白猫师尊》Vol. 02

Original story and characters created and copyright © 肉包不吃肉 Rou Bao Bu Chi Rou
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations by 景殊 Jing Shu

Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่าที่
การทำความเข้าใจ เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์
และ พรบ. ว่าด้วยกรกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-4457-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาน
บรรณาธิการ อมรรัตน์ ศิริมบุญ • บรรณาธิการต้นฉบับ ชนาภานต์ วิงวิบูลย์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรวัลักษณ์ โหมตตาด • ศิลปกรรม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล
คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขไช • พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

ฮัสกี้นำใจกับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 2 ไม่ทราบพบว่าหลายเหตุการณ์ที่เคยประสบมาในชาติก่อน ไม่ใช่แค่ไม่เหมือนเดิม แต่แตกต่างจากเดิมอย่างสิ้นเชิง ความสัมพันธ์ระหว่างศิษย์อาจารย์ก็ห่างไกลจากความซิงซังมากขึ้นทุกที ยิ่งได้ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันบ่อยครั้ง ยิ่งไม่รู้แล้วว่าสิ่งไหนคือเรื่องจริง สิ่งไหนคือภาพลวง

ข้ายังมีคนคิดปองร้ายอดีตจอมราชันอย่างเขาผู้ซึ่งไม่เคยพ่ายแพ้แก่ผู้ใด แต่ในชาตินี้กลับไม่มีกำลังมากพอจะต่อกรกับใคร การเดินทางตามหาเบาะแสบุคคลในเงามืดจึงเริ่มต้นขึ้นพร้อมกับความรู้สึกลึกลับต่างๆ ที่ค่อยๆ เปลี่ยนไปโดยที่เขาเองไม่ทันได้เอะใจ

แล้วเรื่องราวจะเป็นอย่างไรต่อไป ติดตามได้ในเล่มค่ะ

Rose

คำนำผู้แปล

สวัสดีครับ กลับมาพบกันอีกครั้งในเล่ม 2 ผมเพิ่งทราบว่าต้องเขียนคำนำทุกเล่ม จากนั้นเราจะได้พูดคุยกันบ่อยๆ เพราะฉะนั้นอย่าเพิ่งเบื่อกันนะครับ :)

เป็นยังไงบ้างครับความรู้สึกหลังอ่านจบเล่ม 1 กันไปแล้ว เชื่อว่าทุกคนคงรู้จักเจ้าหมาฮัสกีกับแมวขาวกันพอสมควรแล้ว โดยเฉพาะเจ้าหมาที่ชอบทำตัวตื้อๆ ต่าๆ ไม่ค่อยรู้เรื่องอะไรกับเขาบ้างเลย แต่ถึงกระนั้นก็อยากเอาใจช่วยไม่ทรานให้สมหวังทั้งในด้านความรัก การแก้ไขเรื่องราวที่เคยผิดพลาด และการไขปริศนาสิ่กลับ

บนโลกนี้มีใครบ้างไม่เคยทำผิดพลาด ไซ่ครับ ผมเองก็เคย แต่สิ่งสำคัญคือเราได้เรียนรู้อะไรบ้างจากความผิดพลาดนั้น เช่นเดียวกับไม่ทรานที่เคยทำผิดพลาดไม่ว่าจะจากสาเหตุใดก็แล้วแต่ ทว่าในครั้งนี้เขากลับได้รับโอกาสเลือกอีกครั้ง ในมุมมองที่กว้างขึ้น ความเข้าใจที่มากขึ้น รวมถึงเหตุการณ์ที่เปลี่ยนไป เขายังจะเลือกทำแบบเดิมอีกหรือไม่ เชิญค้นหาคำตอบได้นับจากนี้

น้อมคารวะ

Bou Ptrn

TRIGGER WARNING :
นิยายเรื่องนี้ NOT FOR EVERYONE

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ among other immoralities (การผิดศีลธรรมจรรยา), angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้นกดดัน), cannibalism (การกินเนื้อเผ่าพันธุ์เดียวกัน), child abuse (การทารุณกรรมเด็ก), coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ), corporal punishment (การลงโทษทางร่างกาย), death (การตาย), depression (ภาวะซึมเศร้า), explicit sex (การร่วมเพศแบบเปิดเผย), gang-rape (การข่มขืนเป็นกลุ่ม - ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก), genocide (การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์), gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง), humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย), massacre (การสังหารหมู่), mental and emotional abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ), questionable principles (มีหลักการที่น่าสงสัย), rape/non-con/dub-con (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม หรือกึ่งจายอม), suicide (การฆ่าตัวตาย), starvation (ความอดอยาก), torture (การทรมาน), underage sex (การมีความสัมพันธ์กับคนที่อายุต่ำกว่าเกณฑ์) unhealthy relationship (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา)

ตัวข้าไม่อยากติดค้างท่าน

ร่างวิญญาณของโจชินหลิวไม่ทันตอบ สีหน้าพลันบิดเบี้ยวผิดรูป เขายกมือขึ้นกุมศีรษะด้วยความเจ็บปวด ปากอ้ากว้าง เปล่งเสียงร้องอย่าง ไร้สัมเสียง แม้จะไม่มีเสียงออกมา ทว่าสีหน้าสยดสยองและสองตาปูดโปน นั้นกลับทำให้คนคล้ายได้ยินเสียงร้องโหยหวนกรีดหัวใจ

ช่วยด้วย

ช่วย...ด้วย!!!

ริมฝีปากของเขาบิดโค้งในลักษณะที่น่าเหลือเชื่อ ไม่นานริ้วเส้นเลือด ก็กระจายเต็มลูกตา หากมีไข้เพราะมีตรวนพันธนาการแขนขาไว้ เขาคงพุ่ง ขึ้นมาอย่างคลุ้มคลั่ง ฆ่าตัวตายไปแล้ว

“ขอร้องพวาท่าน...รีบ...ทำลายข้าซะ...”

ดูเหมือนระยะเวลาในการคงสัมปชัญญะของโจชินหลิวจะถึงขีดสุด แล้ว ร่างวิญญาณของเขาตื่นรนด้วยความทรมานแต่กลับไม่เป็นผล เห็น เพียงในสระหลอมมีไอดำกลุ่มหนึ่งพวยพุ่งขึ้นมา ถ้าโถมใส่กายหยาบของ ร่างวิญญาณต้นหลิวที่แช่อยู่ในสระไม่หยุดยั้ง โഴ้เหล็กเสียงดังเค็งๆ สะเกิดไฟปะทุแปลบปลาบแตกกระจายไปทั่ว

จู่หว่านหนึ่งเห็นสถานการณ์เปลี่ยนแปลง รีบวาดแขนเสื้อขวางศิษย์ ไว้หลังตนเองทันที ถ้ามโจชินหลิวด้วยสีหน้าดูดตัน “ต้องช่วยท่านอย่างไร”

โจชินหลิวแม่เค็ล่อนไหวเซื่องช้า แต่กลับสามารถถ่วงการเหล็กเหลว

ในสระหลอมอาวรุทให้ก่อตัวเป็นตำราโบราณซึ่งเจียได้ในชั่วชีวิตใจ

“ข้ากำลังจะสูญสติสัมปชัญญะ เมื่อถึงเวลานั้น หากทำร้ายพวกท่าน มิได้เกิดจากเจตนา เรื่องอื่นที่เหลือ ข้าไว้แรงช่วยเหลือ ทั้งไม่ทันได้อธิบาย อย่างละเอียด ได้แต่บอกอาคมที่ข้าเชี่ยวชาญแก่พวกท่าน หวังว่าจะตั้งใจ ให้ดี...”

เหล็กเหลวพลันแปรเปลี่ยน

“อาคมที่ข้าชำนาญสามอย่าง หนึ่งในนิมิตมายา นี่คืออาคมฝันร้าย ผู้ถูกอาคมจะสมมาตปรารถนาในนิทรา ความฝันสวยงามคงอยู่ยาวนาน เพราะเหตุนี้ แม้คนที่มีพลังวิญญูณแข็งแกร่งถึงขั้นล้มผัสได้ว่านี่คือมายา ก็ยังยินยอมติดอยู่ในนั้น ไม่ตื่นขึ้นมาตลอดกาล

“สอง เคล็ดลวงใจ อาศัยความละโมภในใจคนเป็นเหยื่อล่อ ทำให้พวกเขาเช่นฆ่ากันเอง

“สาม คาถาปลิดหัวใจ...”

ยามนี้พลังวิญญูณของเขาถูกใช้ถึงขีดสุดแล้ว ไม่อาจจับเคลื่อน เหล็กหลอมเหลวให้เรียงเป็นตัวอักษรได้อีก

สุดท้ายคาถาปลิดหัวใจนี้เป็นอย่างไรกันแน่ จึงมีอาจรูู้ได้

ใจชินหลิวตื่นอีกครั้ง พลันระเบิดหมอกโลหิตตกกลุ่มหนึ่งออกมา เขาเคลื่อนเหล็กหลอมเหลวไม่ได้ แต่ยังคงใช้ปลายนิ้วแตะโลหิตสดที่ระเบิด ออก ลูกตาที่เกร็งกระตุกจ้องคู่ว่านหนึ่งเซมิ่ง สองตาปุ่ดโปน ไม่ยินยอม อย่างยิ่ง

“อาจารย์!” เห็นคู่ว่านหนึ่งจะก้าวไปข้างหน้า เซวียเหมิงรีบวิ่งเขา เอาไว้ “อย่าไป อาจเป็นอุบาย!”

ใจชินหลิวเอ่ยคำไม่ได้ นิ้วมือที่จุ่มเลือดนั้นได้แต่ห้อยค้างไว้ พลัน ในดวงตามีน้ำตาไหลรินลงมา

คู่ว่านหนึ่ง “...ท่านต้องการให้ข้าเข้าไป?”

ใจชินหลิวพยักหน้าช้าๆ

“...”

“อาจารย์!”

เซวียเหมิงหมายขัดขวางอีก ฉูหว่านหนิงกลับส่ายหน้าให้เขา เดินไปข้างหน้าตามลำพัง มาถึงขอบสระหลอมอาวูช ยื่นมือออกไป

ใจชินหลิวคล้ายจะซาบซึ้งใจ เขามองฉูหว่านหนิงอย่างลึกซึ้ง ดันรนโบกแขนที่ติดเนื้อหนังรุ่งริ่งข้างนั้น คล้ายอยากการวะ จากนั้นก็ขมกั้นความเจ็บปวดมหาศาล คำว่ามีมือของฉูหว่านหนิงเอาไว้ มือสั่นหัมเขียนลงกลางฝ่ามืออีกฝ่ายว่า

“จับตัว ทำลายฝันร้าย...”

“อย่าได้...สูญเสีย...จิต...ใจ...”

“ฝันร้าย...สลาย...พิบัติ...ดับสูญ!”

ตัวอักษรคำว่า “ดับสูญ” ตัวสุดท้ายยังไม่ทันตัวดทาง ใจชินหลิวพลันเหมือนโคลนเลนกองหนึ่ง อ่อนยวบลงไปในสระหลอมเดือดพล่าน หายวับไปอย่างรวดเร็ว

ขณะเดียวกัน ได้ยินเสียงตุมตังสนั่น คลื่นน้ำสีแดงขนาดมหึมาปล้นก่อดตัวขึ้นในสระหลอมอาวูช เหล็กเหลวถั่งโถมแหวกอากาศขึ้นมา เสาเพลิงรูปมังกรก่อดันพุ่งขึ้นมาจากพื้น ฉูหว่านหนิงถูกเกลียวคลื่นนี้บีบจนต้องถอยไปด้านหลัง เปลวเพลิงสาดจับใบหน้าอิมคริมของเขา

ภายในเสาทีมีเหล็กเหลวพวยพุ่ง ปลันมีตัวสี่อันพุ่งออกมา ลอยสูงอยู่กลางอากาศ

ชื่อเมย์นึกถึงสิ่งที่ใจชินหลิวกำชับขณะมีสติเมื่อครู่ รีบเอ่ยว่า “นี่ก็คือ...ตัวที่ใจชินหลิวพูดถึงหรือ”

เห็นเขาเดินมาใกล้ ฉูหว่านหนิงขวางเอาไว้ “อย่าแตะ ไปอยู่ข้างหลัง ข้าให้หมด”

ชื่อเมย์ “อาจารย์...”

“มีข้าอยู่ ไม่เป็นไรแน่” ฉูหว่านหนิงกล่าว “พวกเจ้าไม่อาจเสี่ยงอันตราย รอข้าจับตัวแล้ว พวกเจ้าค่อยมา”

ถ้อยคำนี้เอ่ยอย่างเฉยชา คล้ายไม่มีความหวั่นไหวแม้แต่น้อย ทว่าไม่ทราบฟังแล้วใจกระตุกวบ ไม่รู้เพราะเหตุใด จู่ๆ ภาพฉูหว่านหนิงที่อยู่

เบื้องหน้าจึงซ้อนทับกับคนไร้ความรู้สึกที่มองศิษย์ตายไปต่อหน้าต่อตาอย่างเย็นชาเมื่อชาติก่อน

ในเมื่อเขาพูดเช่นนี้ออกมาได้ เหตุใดชาติก่อนจึงนิ่งดูตายต่อการตายของศิษย์

ไม่ทราบพลันรู้สึกเหมือนตนไม่เคยเข้าใจจู่หว่านหนึ่งผู้หนึ่งเลย
เขาพิมพ์อย่างอดไม่ได้ “อาจารย์...”

จู่หว่านหนึ่งมิได้สนใจพวกเขา ยกมือหยิบตัวอ่อนหนึ่งในนั้นลงมา
ตัวนั้นทำจากหยกสีเหลืองนวล เขาพลิกดูทั้งสองด้านรอบหนึ่ง ส่งเสียง
“หืม?” เบา ๆ

“มีอะไรหรือขอรับ” เซวียเหมิงถาม

จู่หว่านหนึ่ง “บนตัวนี้ไม่มีอักษร”

“ใช่จึงเป็นเช่นนั้น” เซวียเหมิงประหลาดใจ “เช่นนั้นให้ข้าลองดูบ้าง”

ตัวสีอันล้วนถูกดึงออกมาจนหมด เซวียเหมิงและซือเม่ยเหมือนกับ
จู่หว่านหนึ่ง บนตัวหยกไม่มีอักษรใดๆ ไม่ทราบพลิกตัวของตนเองดู
พลันเบิกตากว้าง

“หมีนุกู่อวี?”

อีกสามคนมองไปทางเขาทันที เซวียเหมิงมุ่นคิ้ว “หมีนุกู่อวีอะไร”

ไม่ทราบจิ้มตัวของตนเอง “เขียนอยู่บนนี้”

เซวียเหมิงชะงักหน้าเข้าไปดู พลันเอ่ยอย่างมีน้ำโท “อูย! เจ้าอ่าน
แต่ส่วนที่อ่านออกสินะ”

“...เป็นเสวียตีโล่ว!” จู่หว่านหนึ่งบอก

ตำราโบราณซึ่งเจี๋ยเขาจำได้แปลแก้ส่วนจากสิบส่วน หากมีตัวอักษร
ที่ไม่แน่ใจ ย่อมไม่เอ่ยส่งเดช ด้วยเหตุนี้ในเมื่อเขาบอกว่าสิ่งที่เขียนอยู่คือ
“เสวียตีโล่ว” เช่นนั้นก็ไม่มีทางจำผิดแน่นอน

ไม่ทราบตกตะลึง “นาฬิกาโลหิตคืออะไร”

¹ แปลว่า นาฬิกาโลหิต (血滴漏) ลักษณะเส้นขีดมีส่วนประกอบของอักษร “หมีนุกู่อวี” (血古雨) ที่ไม่ทราบอ่าน

ฉู่ว่านหนึ่งสายหน้า “ไม่รู้”

เหมือนตอบคำถามของพวกเขา หลังคาโค้งของคลังเทพศาสตราพลันมีเสียงคำรามครืนๆ นาฬิกา²ขนาดมโหฬารตกลงมาจากฟ้า กระดกกระด้างสนิมจับทั้งอัน เพียงแต่ที่ต่างจากนาฬิกาอื่น ๆ คือด้านบนมีโครงทองแดงรูปกางเขน ไม่รู้ใช้ทำอะไร

ฉู่ว่านหนึ่งมองนาฬิกา นั้น จากนั้นก็หลุบตามองตัวในมือโม่หฺราน นาฬิกาโลหิต

ไ่วเท่าชั่วประกายหินเหล็กไฟ เขาก็เข้าใจว่า “จับตัว” ที่ว่านั่นคืออะไร ฉู่ว่านหนึ่งหน้าเผือดสีทันที ตวาดว่า “โม่หฺราน รีบโยนตัวนั่นซะ!”

แม้ไม่รู้ว่ฉู่ว่านหนึ่งหมายความว่าอะไร แต่คำสั่งที่มาอย่างไม่ให้โต้แย้งนี้ ก็ทำให้โม่หฺรานทำตามโดยแทบไม่รู้ตัว

ไม่โยนก็ไม่รู้ หลังจากโยนออกไป โม่หฺรานกลับพบว่าตัวหยกนั้นไม่รู้ใช้พลังอะไร เกาะติดอยู่กับฝ่ามือเขาแน่น สลัดอย่างไรก็สลัดไม่หลุด

ฉู่ว่านหนึ่งลอบสบถ ฟุ้งเข้าไป หมายถึงตัวของตนแลกเปลี่ยนกับของโม่หฺราน คาดไม่ถึงว่าจะมีแถววัลย์หนามพุ่งออกมาจากนาฬิกาทองแดง สนิมเซอร์อะ จูโจมไปยังโม่หฺราน!

“หลบไป!”

“อาจารย์!”

“อาจารย์!”

โลหิตสาดกระเซ็น ในช่วงคับขัน ฉู่ว่านหนึ่งใช้ฝ่ามือผลักโม่หฺรานออกไป แถววัลย์แหลมดุจลูกธนูปักชนนกงฟุ้งทะลุฟงไฟพร บักเข้าเนื้อของฉู่ว่านหนึ่งทั้งหมด

เวลานี้โม่หฺรานยังอยู่ในวัยเยาว์ ย่อมไม่อาจต้านแรงของฉู่ว่านหนึ่งได้ พอถูกเขาผลักก็เซถอยหลัง ล้มลงกับพื้น ทว่าเสียงร่างถูกแทงฉีกขาด

² นาฬิกาสมัยโบราณของจีน มีลักษณะเป็นถังทองเหลืองสีใบบางเรียงลดหลั่นบนชั้นบันได ที่ขอบถึงด้านล่างเจาะรูสำหรับให้น้ำไหลลดหลั่นลงมาจนถึงบนสุด โดยถึงใบบางสุดท้ายจะมีแท่งเหล็กกลอยขึ้นมาตามขีดระดับน้ำที่กำหนดบอกเวลา

นำสะพริงดังซัด เสียงเซวียเหมิงกับซื่อเมยที่ร้องเสียงหลงดังเสียดหู

เป็นไปไม่ได้

จะเป็นไปได้อย่างไร...

นั่นคือฉู่หว่านหนึ่งเซียวนะ...

คือฉู่หว่านหนึ่งที่ดีซ้ำด่าซ้ำ แต่ไหนแต่ไรไม่เคยมองซ้ำด้วยสีหน้าดี ๆ
คือฉู่หว่านหนึ่งที่มองศิษย์ตายไปต่อหน้าต่อตาอย่างเลือดเย็น คือฉู่หว่านหนึ่ง
ที่บอกว่ซ้ำ “คุณสมบัติย่าแ่ เกินเยียวยา” อย่างเย็นชาผู้นั้น คือฉู่...

โม่หรรานงยหน้าขึ้น

ท่ามกลางความสับสน เขาเห็นคนผู้นั้นเลือดสาดกระเซ็นสามฉือ
เถาว์ลยแหลมคมหนาแน่นปักแผ่นหลังของคนผู้นั้น ทะลุอกเลือดอย่าง
นำสยดสยอง จุดที่แทงทะลุคือจุดที่ถูกเจ้าภาพตีโจมตีอย่างโหดเหี้ยมใน
ครั้งก่อน บาดแผลเก่ายังไม่ทันหาย ยามนี้เนื้อเยื่อน่าจะฉีกขาดเหวอะหะ
อีกครั้ง

คือฉู่หว่านหนึ่ง...คือฉู่หว่านหนึ่งที่ใช้ร่างตนเองปกป้องซ้ำในโรงศพ
จนถูกกรงเล็บทะลุร่างก็ยังไม่ส่งเสียงร้องล็กแอะผู้นั้น

คือฉู่หว่านหนึ่งที่หลบอยู่ใต้สะพานหิน แอบกางข่ายอาคมกำบัง
ลมฝนให้ทุกคน แต่ตนเองกลับมิกล้าเผยตัว

คือฉู่หว่านหนึ่งที่ชาติก่อนท้อเกี้ยวอย่างรุ่มง่าม เพื่อให้ซ้ำมีแกใจกิน
อะไรสักหน่อยหลังจากซื่อเมยตายไป

คือคนอารมณ์ร้าย ปากเสีย ที่ยามกินยา ก็กลัวขม กินเผ็ดก็สำลัก
ที่ซ้ำคุ้นเคยเป็นที่สุดผู้นั้น

คือคนที่ซ้ำไม่เคยใส่ใจ เกลียดแต่ันจนเช่นเซียวเคี้ยวพิน แต่ก็รู้สึก
สงสารผู้นั้น...

ฉู่หว่านหนึ่ง

หว่านหนึ่ง...

“อาจารย์!” โม่หรรานตะโกนเสียงแหบ ตะเกียกตะกายคลานเข้าไปหา
“อาจารย์!”

“ตัวของเจ้า...” ฉู่หว่านหนึ่งยกมือสั่นเทาขึ้น สีหน้าซีดเผือด ทว่า

แววต่ายยังคงดูต้นเหมือนก่อน “ແລກกับข้า...”

มีที่เขายืนให้ไม่หรรณมีตัวไว้รักษาที่เข่าจับมาเองอันนั้นวางอยู่
แขนสั้นระริกเล็กน้อยเพราะความเจ็บปวดยกขึ้นมามากมายและแข็งแข็ง
หยันตาของคู่ว่านหนึ่งเจ็ดจ้ายิ่งหนัก แน่วแนวยิ่งหนัก ปกคลุมด้วย
ไอน้ำชั้นหนึ่ง

“เร็ว ให้ข้า!”

ไม่หรรณไม่ทันได้ลุกขึ้นก็รีบคลานเข้ามาตรงหน้าคู่ว่านหนึ่ง มอง
บาดแผลเหวอะหวะน่าสะพรึงอย่างทำอะไรไม่ถูก

“ไม่...อาจารย์...”

“อาจารย์!”

เซวียเหมิงกับซือเม่ยคิดจะเข้ามา คู่ว่านหนึ่งคล้ายจิตใจที่ไม่ได้
ตามต้องการ กางข่ายอาคมลงมา กันสองคนนั้นออกไป แล้วตวาดกร้าว
“เหียนเวิน!”

เหียนเวินออกมาตามเสียงเรียก ตัดแถววัลย์หลายสิบเส้นที่ทาง
คู่ว่านหนึ่งขาดสะบั้น!

ทว่าแถววัลย์เหล่านั้นมิใช่ของสามัญ คู่ว่านหนึ่งรู้สึกได้อย่างชัดเจน
ว่าพวกมันกำลังดูดกลืนพลังวิญญาณผ่านเลือดเนื้อของเขา ไม่มีหนทางอื่น
เขาก็ัดฟันแน่น ยกมือขึ้นคว้าแถววัลย์ที่ขาดสะบั้นเหล่านั้น แข็งใจกระชาก
ออกมาอย่างแรงทันที!

โลหิตพุ่งกระฉูด!

คู่ว่านหนึ่งโยนแถววัลย์ขาดเหล่านั้น หอบหายใจ สกัดชีพจร
วิญญาณและจุดลมปราณของตนเพื่อห้ามเลือดชั่วคราว จากนั้นดวงตา
ดำลึบวาวโรจน์ก็จ้องไม่หรรณ เอ่ยเสียงแหบพร่า “ให้ข้า”

“อาจารย์...”

“เอาตัวของเจ้าแลกกับข้า! ข้าจะแลกกับเจ้า!” คู่ว่านหนึ่งเอ่ย
น้ำเสียงเฉียบขาด

ยามนี้ไม่หรรณจึงเข้าใจแล้วว่า “นาฬิกาโลหิต” หมายความว่าอะไร
วิธีการโหดเหี้ยมที่โกวเจินช่างกงใช้เมื่อร้อยหมื่นปีก่อนช่างคล้ายคลึงกับวิธี

ที่เขารมณอาจารย์เมือชาติกอนเสียนีกระไร

ไม่ว่าเทพ ปีสัจ มนุษย์ หรือภูตผี หากจิตใจเลื่อมทรมม สำนึก
และความคิดหดหาย ก็ล้วนใกล้เคียงกับการกระทำเช่นนั้น

นาฬิกาโลหิต

ก็คือใช้หยดเลือดมนุษย์แทนเม็ดทราย ใส่เลือดลงไปแทนน้ำ
ปล่อยให้ไหลหยดเพื่อจับเวลา

เลือดมนุษย์ไหลหมด เวลาสิ้นสุด

ชาติที่แล้วตอนที่ข้าตั้งตนเป็นท่าเขียนจวิน ข้าก็ใช้ฉู่หว่านหนึ่งเป็น
นาฬิกา น้ำ หมายถึงให้ฉู่หว่านหนึ่งมองข้าเหยียบย่ำเหนือบรรดาสำนักเขียน
หมายถึงให้โลหิตของฉู่หว่านหนึ่งไหลรินที่ละหยด ๆ จนเทือดแห้งต่อหน้าข้า
มิใช่หรือ

ทว่าในชาตินี้ ต่อหน้านาฬิกาโลหิตที่โกวเจินใช้

ฉู่หว่านหนึ่งกลับยินยอมเป็นฝ่ายเอาตัวที่ปลอดภัยของตนมา
แลกเปลี่ยน เขายินยอมเดินขึ้นโครงทองแดงแทนข้า เขา...

หัวใจของโม่หรรณว่ารุ่นไปหมด

เขาถึงขั้นมีอาการไตร่ตรอง

เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น...

เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น!

นาฬิกาหน้าทองแดงโจมตีพลาด มีอาการมัดตัวคนได้ จึงเหวี่ยงแถววัลย์
อีกครั้ง หมายถึงโจมตีระลอกที่สอง

ฉู่หว่านหนึ่งมองเขา ประกายในดวงตาจับไหวเล็กน้อย

เขาเจ็บปวดจนหน้าขาวซีด หอบหายใจเล็กน้อย “โม่หรรณ เจ้า...
เจ้าเชื่อฟัง รีบให้ข้า”

“...”

“เร็ว...” สีหน้าของฉู่หว่านหนึ่งขาวจนเหมือนหิมะแรกได้จันทร
“...หรือว่าเจ้าอยากให้ข้าสกัดการโจมตีครั้งที่สองแทนเจ้า”

“อาจารย์...”

แถววัลย์โจมตีมาอีกครั้ง

โม่หฺรานยื่นตัวไว้ในชั่วขณะนั้น ฉู่หฺวานหนึ่งยื่นมือไปรับมาโดยไม่เสียเวลาคิด

ไหนดลยจะคาคาว่าขณะที่ฝ่ามือของทั้งสองกำลังจะสัมผัสกัน นัยน์ตาของโม่หฺรานพลันทอประกายวูบ เขาชักมือกลับแทบจะในทันที พลิกมือบังฉู่หฺวานหนึ่งที่ไม่ทันตั้งตัวไว้ข้างหลัง ขณะเดียวกัน เก้าวัลย์ก็จู่โจมระลอกที่สอง โม่หฺรานเอาตัวเข้ารับ ร่างของเด็กหนุ่มถูกเก้าวัลย์กระหวัดรัดอย่างแน่นหนาทันที จากนั้นก็กระซอกไปเบื้องหน้านาฬิกาโลกิต

“โม่หฺราน!”

เก้าวัลย์หลายสิบเส้นรัดตัวเขาติดกับตะแลงแกงรูปกางเขน โม่หฺรานหันหน้ามา มองไปยังฉู่หฺวานหนึ่ง ริมฝีปากขยับ

นัยน์ตาของฉู่หฺวานหนึ่งพลันเบิกกว้าง

เสียงของโม่หฺรานมิได้ดังเกินไป แต่เขาได้ยินชัดเจน...อย่างไม่มีทางผิดพลาด

“อาจารย์ ความจริงเข้าไม่ได้...เร็วเกินแก้ไข...”

ฉะนั้น ท่านอย่าละทิ้งข้า... ได้หรือไม่

ทว่าคำพูดท่อนหลังไม่อาจเอ่ยออกมาได้อีก ซาติก่อนเขาอยากพูดแต่ไม่ได้พูด ซาตินี้ก็สายไปแล้วเช่นกัน

ฉู่หฺวานหนึ่งจะละทิ้งเขาหรือไม่ เขามองว่ามันไม่สำคัญอีกต่อไปแล้ว

เพียงแค่มิ่อยากติดค้างคนผู้นี้เท่านั้น

เขาโง่งมหนัก ไม่กระจ่างในความรู้สึกของตนที่มีต่อฉู่หฺวานหนึ่ง ทั้งไม่ยอมกลับสนไปกว่าเดิมกับเรื่องนี้แล้ว

ซาตินี้ โม่หฺรานคิดในใจ ผู้ที่ข้าสนใจและใส่ใจ จะมีเพียงซือเม่ยเท่านั้น

ที่มิ่อยากแลกตัวกับฉู่หฺวานหนึ่ง เพียงแค่มิ่อยากรับบุญคุณจากคนผู้นี้โดยไร้สาเหตุ เพียงแค่มิ่อยาก...

มิ่อยากเห็นโลหิตของฉู่หฺวานหนึ่งไหลรินจนแห้งเหือดอีกครั้ง

ข้า...มิ่เว่ยอวี่มิ่ไซ่นไ้หัวจิตหัวใจ เรื่องที่จิตใจที่สุดในชีวิต ก็คือมีคนยอมมดีต่อข้า

แค่ดีสักเล็กน้อย ข้าก็ยิ้มหน้าบานแล้ว

หากดีมากๆ เช่นนั้น ต่อให้ต้องตาย ข้าก็เต็มใจ

ในแถววัลย์หนาแน่น พลันปรากฏกระบี่คมปลาบเปล่งประกาย
กระบี่นั้นแค่เห็นก็รู้ว่า เป็นเทพศาสตรา แม้ลักษณะจะโบราณเทอะทะ
ทว่าปราณอันกร้าวแกร่งน่าเกรงขามแรงกล้าปะทะใบหน้า ห่วงกลมสองห่วง
ซ้ายขวา หัวด้ามกระบี่เป็นรอยจักเหมือนหนามแหลม โกร่งกระบี่แคบเล็ก
ฝังลายนูนรูปสัตว์หัววัวตัวมังกร ลวดลายซับซ้อน ประกายสีฟ้าไหลเวียน
ทั่วตัวกระบี่ คมกริบเป่าขนผ่าเส้นผม งอเหล็กสะบัดทอง

โมهرانเห็นเพียงคำว่า 'โกวเจิน' บนตัวกระบี่ แม้แต่ 'ซ่างกง' ก็ไม่ทัน
ได้เห็นครบ กระบี่ที่เป็นของเทพแห่งสรรพาวุธนี้แทงเข้าที่หน้าอกเขาโดยตรง

โลหิตหลังรินทันที ไหลรวมลงสู่หน้าพิกาน้ำ

ขณะเดียวกัน คลังเทพศาสตราพลันมีม่านน้ำตกลงมา แยกโมهران
กับคู่ว่านหนีงออกจากกัน ทุกคนต่างถูกกระแสน้ำเชื่อมรากลากกะทันหันนี้
สกัดไว้

ชื่อเมย์ตะโกน "อาหาราน! อาหาราน...!"

ม่านน้ำเชื่อมรากลากถาโถม บดบังสายตาของพวกเขา ทำให้มอง
ไม่เห็นสถานการณ์ของโมهرانทางด้านหลัง คู่ว่านหนีงพยายามฝ่าเข้าไป
หลายครั้ง แต่ก็ถูกกระแสน้ำบ้าคลั่งสะท้อนออกมาครั้งแล้วครั้งเล่า สุดท้าย
ทั้งร่างเขาก็เปียกชุ่มโชก ใบหน้าร้อนรอนดำทะมึน ริมฝีปากเผือดสี

คู่ว่านหนีงเสียงแหบพร่า

"โมهران...!"

เสียงนี้มีได้ดังนก แต่สิ้นเครืออย่างรุนแรงจนแม้แต่ตนเองก็ไม่รู้ตัว
ชื่อเมย์ตกใจ หันไปมองเขา กลับเห็นอาจารย์ที่นิ่งเฉยสุขุมเยือกเย็นมา
ตลอดเป็ยกชกจนหมดสภาพ ขนตายาวหนาสันระริก สีหน้าฉายแววอาดูร
ลึกลับที่ไม่อาจสะกดไว้เสียหนึ่ง

เห็นเขาเรียกเทียนเวินออกมา คิ้วตาห้ยมเก็ยมดูตัน ดูจสาย
เกาทัณฑ์ที่นำวจนตึงสุด ชื่อเมย์กระวนกระวายใจ รั้งตัวเอาไว้ พลังร้อง
ตะโกน "อาจารย์ อย่าไป! เข้าไปไม่ได้!"

ฉู่หว่านหนึ่งสะบัดมือไม่สนใจ นัยน์ตาคมกริบดูจไบมีต กางชาย
 อาคมอย่างเงียบงัน ดิ่งตันบุกฝ่าเข้าไป ทว่ามาน้ำนั้นแผงพลังวิญญูณ
 ฟาดินของสระจินเจิง ไม่เพียงไม่อาจแทรกผ่านเข้าไปได้ แต่ยังแหลม
 ดุจหมื่นธนู ฟุ้งแทงกล้ำเนื้อและกระดูก

เขาได้รับบาดเจ็บสาหัสอยู่ก่อนแล้ว เมื่อถูกจู่โจมอย่างรุนแรงเช่นนี้อีก
 จึงไม่อาจทรงกาย แม้จะเอามือกุมหน้าอกไว้ ก็ยังทนไม่ไหว เขาทรุดฮวบ
 ลงข้างหนึ่ง สีหน้าซีดเผือด บาดแผลบนแผ่นหลังฉีกขาด โลหิตแดงฉาน
 ไหลซึมออกมา

ไม่รู้ว่าบนหน้าของซือเม่ยคือหยดน้ำที่กระเซ็นใส่หรือว่าหยดน้ำตา
 เขาร้องอย่างเศร้าสลด “อาจารย์! ท่าน...ท่านจะทรمانเช่นนี้ทำไม...”

“ทรมานอะไร ต่อให้คนหลังมาน้ำนั้นคือเจ้า หรือเซวียเหมิง”
 ฉู่หว่านหนึ่งน้ำเสียงกร้าว “ข้าก็ต้อง...”

เขาเจ็บปวดรุนแรงจนคว่ำมวดแน่น ไม่อาจเอ่ยต่อได้อีก

เวลานี้เอง ประกายกระบี่พลันกรีดผ่านออกมา ฝ่ามาน้ำแข็งแกร่งนี้
 ออกเป็นสองส่วนราวกับตัดเต้าหู้

ปราณกระบี่ดูดันรุนแรงผิดปกติ เล็งลงมายังตำแหน่งที่ซือเม่ย
 ยืนอยู่อย่างแม่นยำ กำลังจะฟันลงบนร่างเขา ฉู่หว่านหนึ่งเห็นเช่นนั้น
 พลันสะบัดแขนเสื้อ ใช้พลังวิญญูณทั้งหมดกางชายอาคมคุ้มกันซือเม่ยไว้
 ส่วนตนสูญเสียพลังกำลังไปมากจนกระอักเลือดออกมา

เสียงกังวานของบุรุษดังขึ้นซ้ำๆ สะท้อนก้องอยู่ในเคล้งเทพคัสตรา

“ข้าคือเทพคัสตราโกวเจินช่างกง เจ้าพวกสามานย์บังอาจบุกกรุก
 ดินแดนต้องห้ามของเทพคัสตรา ชั่วช้านัก!”

ตัวเจ้ารู้ว่าท่านต้องมา

เซวียเหมิงตะโกนอย่างเกรี้ยวกราด “เทพทูตสุนัข! ตาสุนัขของเจ้า บอดรี เรานุกรุกอะไร เราถูกจับตัวมาต่างหาก ดูชะให้เต็มตา!”

ชื่อเม่ย “เปล่าประโยชน์ นี่เป็นเสียงที่เขาทิ้งไว้ ร่างจริงของเขามีได้ อยู่ที่นี้ ดูเหมือนโกวเจินปลอมจะปั่นป่วนการแยกแยะของใจซินหลิว ทำให้เขาคิดว่าเราเป็นผู้บุกรุกที่มีเจตนาร้าย”

เสียงนั้นยังคงเอ่ยต่อ

“อันว่าผู้ที่ควรคู่อาชุรเทพในโลกนี้ ต้องเข้าใจว่าสิ่งใดคือจิตเป็นกุศล สิ่งใดคือมานะพากเพียร ไม่หลงมัวเมาในมายา ไม่สูญเสียสัมปชัญญะ เมื่อพวกเจ้ามาแล้ว จงรับการทดสอบจากข้า หากผ่านการทดสอบ ไร้รอยขีดข่วน เทพคัสตราย่อมตกแก่พวกเจ้า แต่หากพวกเจ้าฝักใฝ่แต่ตัวตน จิตใจไม่ตั้งมั่น ย่อมไม่คู่ควรเป็นนายแห่งเทพคัสตรา!”

ฉูหว่านหนิงเอ่ยเสียงดุตันทั้งที่โลหิตเกราะกระั้งเต็มปาก “จิตเป็นกุศลอะไร...เอาคนไปทำนาพิกาลโหด คือจิตเป็นกุศลที่ท่านว่าหรือ”

แม้จะรู้ว่าโกวเจินช่างงไม่ได้ยิน แต่เขาก็ยังคงเดือดดาล ต่อให้แต่ละคำที่เอ่ยออกมาทำให้ต้องหอบหายใจอย่างหนักหน่วง กระทั่งจนถึงขนาดแผลจนเจ็บปวดรวดร้าวยิ่งกว่าเดิม ก็ไม่อาจควบคุมวาจาเชือดเฉือนของตนได้

เสียงนั้นยังคงดังก้องในคลังเทพคัสตรา “เพื่อทดสอบธาตุแท้

พวกเขาจะตกอยู่ในแดนนิมิตมาของใจชินหิว หากพวกเขามีอาจตื่นขึ้น จากแดนมาได้ทันกาล สหายของพวกเขาจะต้องหลั่งโลหิตจนหมดกาย ฟังร่าง ณ ที่แห่งนี้”

ทั้งสามหน้าซีดเผือด

ชื่อเมย์พึมพำ “อะไรนะ...”

ความหมายก็คือ พวกเขาทั้งสามจะตกอยู่ในแดนมา

หากมีอาจได้สติทันเวลา พวกเขาจะหลงอยู่ในความฝันตลอดกาล ส่วนโม่หรานาก็จะหลั่งโลหิตจนหมดร่างและตายไปในโลกแห่งความจริง อย่างนั้นหรือ

เซวียเหมิงตะโกนหลังจากอึ้งไปครู่หนึ่ง “เทพเซียนอะไรกัน! หากฝึกเป็นเซียนแล้วต้องกลายเป็นเช่นเจ้า ชีวิตนี้ ข้าไม่ขอจบกระบี่อีก!”

จู่หว่านหนึ่งเอ่ยอย่างเกรี้ยวโกรธ “ไร้สาระลึนดี!”

“อาจารย์!” ชื่อเมย์รีบเกลี้ยกล่อม “ท่านอย่าบันดาลโทสะ ระวังบาดแผล”

เจ้าสารเลวโกวเงินช่างกงกลับเริ่มขับกลอนขึ้นมาอย่างเนิบช้าในยามนี้ “เหน็บนพื้นราบ ไหลลากทั่วทิศา ชีวิตมีชะตา ไยมัวพำพรรณนา ต่อมสุราปลอบขวัญ ยกจอกสะบัด ตัดล่านาทรหน หัวใจมิใช่หินฤไม่ไร้ผัสสะ อมพะนำมิกล้ำจรรจา”

เซวียเหมิงโกรธจนแทบหน้ามืด “พละมฉอดๆอะไรของเจ้า!”

ชื่อเมย์ “ทรหนวิถีของเป่าจ้าว ความหมายคือคนเราล้วนมีชะตากรรม จะมัวรำพันคร่ำครวญอยู่ไย ใช้สุราปลอบใจตน เสียงเพลงขาดช่วงเพราะเมามาย ใจคนมิใช่ก้อนหินไร้ความรู้สึก จะบอกก็ยิ่ง จะกล่าวก็หยุด”

โกวเงินช่างกงถอนหายใจยาว “โลกหล้าไพศาล มีสักกี่คนละทิ้ง นิมิตแสนหวานชั่วชีวิต เพียงเพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ โลกหล้าเช่นฉ่า ไม่หยุดยั้ง รบทัพภราศึกไม่จบสิ้น หากเทพคัสตราตกในมือทรชน ความผิด ล้วนตกที่ข้า บาปมหันต์ที่สรรค์สร้างอาวุธ จะปลดเปลื้องตนเองเช่นไร...”

คลังเทพคัสตราพลันมีดลง ชิ้นส่วนสำหรับหลอมอาวุธที่ลอยอยู่ใน อากาศล้วนหยุดนิ่ง หลังคาโค้งค่อยๆ ส่องสว่างด้วยชั้นแสงจางๆ คล้าย

ดวงตาราค่อยๆ คล้อยลงมาส่องสรวบนบนผืนดิน

เสียงกระซิบดังขึ้นในอากาศ “นิทราเถิด...”

แสงกระจ่างอ่อนโยนนี้คล้ายส่งผลลงใจ ฐานการฝึกบำเพ็ญของ
ซือเม่ยและเซวียเหมิงยังไม่ลึกล้ำ ไม่นานก็ตกสู่สภาวะสลบไสล
“หลับไปแล้ว...”

ฉูหว่านหนิงกัดฟันแน่น ผืนด้านทาน ทว่าพลังของเทพผู้สร้าง
ท่วมทับเพียงใด สุดท้ายเขาก็มีรอดพ้นจากความมวงวงงุนซึมเซาที่จู่โจมเข้ามา
อย่างหนักหน่วง ล่วงเข้าสู่ห้วงฝัน

คลังเทพศัสตรา

โม่หรานเป็นนาฬิกาโลหิต เป็นเพียงผู้เดียวที่รู้สึกตัว เขาระอัก
ฟองเลือดออกมา มองผ่านม่านน้ำที่อ่อนแรงลง เห็นคนทั้งสามตกอยู่ใน
นิทรามาได้รางๆ

ฉูหว่านหนิง ซือเม่ย เซวียเหมิง ล้วนหลับสนิท

โม่หรานได้ยินคำพูดของโกวเฉิน รู้ว่าหากมีใครคนหนึ่งในนั้นตื่น
ขึ้นมาทันเวลา อาคมก็จะสลาย และตนก็จะปลอดภัย

ทว่าเวลาผ่านไปทีละน้อย ท่ามกลางความรู้สึกวิงเวียนที่รุนแรง
ขึ้นเรื่อยๆ พร้อมกับร่างกายที่ค่อยๆ เย็นลง ก็ยังไม่มีผู้ใดตื่นขึ้นมาจาก
ความฝัน

ดังคำที่ว่ากรรมตามสนอง ชาติก่อนเคยทำเช่นนี้ต่อฉูหว่านหนิง
ชาตินี้ตนจึงได้รับรู้อริของการที่โลหิตไหลหยดจนหมดตัว

น่าขันจริง

ในพวกเขาสามคน ใครจะละทิ้งฝันดีที่สุด สิ่งที่น่าปรารถนาที่สุดในชีวิต
แล้วมาช่วยข้าได้เล่า

เซวียเหมิงคือผู้ที่เป็นไปไม่ได้ที่สุด

ฉูหว่านหนิง...ช่างเถอะ ไม่คิดถึงเขาแล้ว

หากจะมี คนผู้นั้นก็ควรเป็นซือเม่ยกระมัง

เขาครุ่นคิดอย่างเลอะเลือน แต่เพราะเสียเลือดไปมากจึงเริ่มคงสติ

ไว้ไม่อยู่แล้ว

ไม่ทราบก้มหน้ามองลงไปใต้เท้า โลหิตสดไหลลงไปตามรูกหยด
เบื้องล่าง ภูน้ำในนาฬิกาหน้าทองแดงเจือจาง กระจายเป็นริ้วสีแดงอ่อน

จู่ๆ เขาก็นึกอยากรู้ หากข้าตกอยู่ในแดนมายาของโกเวจิน สิ่ง
ได้เห็นจะเป็นภาพอะไรนะ

ข้าจะฝันถึงเกี่ยวน้ำมันพริกเปลือกวาวบางใส รอยยิ้มอ่อนโยนของ
ชื่อเมย์ คำชมเชยของฉู่หว่านหนึ่ง ยังมีลมพัดดอกไฟถึงทั่วทั้งเขา ยามที่
เพิ่งมาถึงยอดเขาชื่อเชิงใหม่ ๆ หรือไม่...

“ไม่ทราบ...”

พลันได้ยินเสียงคนกำลังเรียกตน

ไม่ทราบยังคงก้มหน้า รู้สึกว่าตนคงใกล้จะสูญสิ้นสติรับรู้แล้ว
จึงทำให้เกิดอาการหลอน

“ไม่ทราบ”

“ไม่ทราบ”

มิใช่อาการหลอน!

เขาพลันเงยหน้าขึ้นมา

ภาพที่เห็นทำให้รูม่านตาของเขาหดเล็กลง...

เสียงของเขาแทบแผ่วไผ่ “ชื่อเมย์!”

เป็นชื่อเมย์!

คนที่ตื่นขึ้นมา คนที่ละทิ้งความสวยงามอันแสนสุข คนที่ไม่ลืมซ้ำ
ท่ามกลางความสุขสมปรารถนาทั้งหลายเหล่านี้

เป็นชื่อเมย์...

ไม่ทราบมองเด็กหนุ่มร่างบางที่เดินผ่านม่านน้ำตกมาหาเขา จู่ๆ ลำคอ
ก็รู้สึกเต็มตื่น

“ชื่อเมย์... ท่าน...”

สุดท้ายไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี ไม่ทราบหลับตาลง เสียงแหบพร่า

“ขอบคุณท่าน... ในยามฝนตกก็ยิ่ง... ยังจำข้าได้...”

ชื่อเมย์เดินลุยน้ำมา เสื้อผ้าเปียกโชก ยิ่งขับเน้นคิ้วตาคมคาย

รูปโฉมอ่อนโยนเหมือนตอนที่โม่หรานได้เจอเขาครั้งแรก อ่อนโยนเหมือนที่เคยพบในความฝันหลายครั้งเมื่อชาติก่อน อ่อนโยนเหมือนในความทรงจำขณะเขาหนาวเหน็บไปทั่วร่าง

ชื่อเมย์ “อย่างไร้ พุดขอบคุณอะไรกัน”

เขาเดินเข้ามาใกล้ โม่หรานจึงพบว่าขาทั้งสองของชื่อเมย์มีแต่เลือด

ไม่รู้ว่าพื้นดินร้อนระอุขึ้นตั้งแต่เมื่อใด ดูเหมือนโกวเจินช่างกงจะตั้งใจทดสอบคนว่าจะทำเพื่อพวกพ้องได้ถึงขั้นใด ดังนั้นหลังจากการล่อลวงด้วยฝันดี ก็ตามมาด้วยการทรمانอันทารุณ

รองเท้าหุ้มแข้งของชื่อเมย์ถูกเผาจนทะลุ หากเขาไม่เดินต่อ พื้นดินก็จะคงสภาพเช่นเดิม แต่หากเขายังตั้งต้นที่จะไปข้างหน้า ทุกฝีก้าวจะปรากฏเพลิงสวรรค์ ความร้อนนั้นไม่สูง ไม่อาจเผาเผาจนไม่สามารถเดินได้ แต่กลับทำให้เจ็บปวดสุดท้านทน

ทว่าคนอ่อนโยนผู้นี้ ทั้งที่ตนเองเจ็บปวดถึงเพียงนั้นแล้ว สายตากลับแน่วแน่นิ่งกว่าเดิม เดินเข้ามาหาเขาทีละก้าว...ทีละก้าว

“โม่หราน เจ้าอดทนไว้”

เขากล่าว

“ข้าจะช่วยเจ้าลงมาเดี๋ยวนี้”

เมื่อสบสายตากับเขา โม่หรานก็รู้ว่าตนไม่จำเป็นต้องเอ่ยคำพูดว่า “อย่าเข้ามา”

สายตาของคนผู้นี้เด็ดเดี่ยวเหลือเกิน ทั้งแน่วแน่นิ่งนัก

สีหน้าเช่นนี้ เขาไม่เคยเห็นบนใบหน้าชื่อเมย์มาก่อน

หากโม่หรานตั้งสติได้มากกว่านี้สักนิด เขาจะต้องรู้สึกถึงความผิดปกติแน่นอน

ชื่อเมย์เรียกเขาว่า “อาหาราน” เสมอ เคยเรียกเขาว่า “โม่หราน” เสียทีเดียว

เขาเพียงคิดว่าชื่อเมย์ดีต่อเขา กลับไม่ได้ตระหนักแม้แต่หน่อยว่ายามนี้คนที่ยืนอยู่เบื้องหน้าตน ความจริงหาใช่ชื่อเมย์ไม่ แต่เป็น...

เป็นฉู่หว่านหนิง

อาคมสุดท้ายของต้นหลิวงรรพกาล ชื่อว่าปลิดหัวใจ
ที่เรียกว่าปลิดหัวใจ ก็คือการแลกเปลี่ยนจิตวิญญาณระหว่างคน
สองคน

ขณะที่ฉู่ว่านหนึ่งสลัดหลุดจากแดนมายาและตื่นขึ้นมา กลับพบว่า
ตนแลกเปลี่ยนหัวใจกับซือเมย์แล้ว ภายใต้อาคมหลิวงปลิดหัวใจ สตรีรับรู้
ของเขาถูกเคลื่อนย้ายมายังร่างของซือเมย์ ดูเหมือนซือเมย์เองก็เช่นเดียว
กัน เพียงแต่ซือเมย์มิได้ตื่นขึ้นมา ดังนั้นตั้งแต่ต้นจนจบ ล้วนไม่รู้วาทน
ถูกแลกเปลี่ยนร่างกายแล้ว

ฉู่ว่านหนึ่งไม่มีเวลาอธิบาย แต่ไม่ทราบที่ไม่รู้ความจริง คิดว่าคน
ที่อยู่เบื้องหน้าคือซือเมย์จริง ๆ

เขารู้สึกว่าซือเมย์จะต้องทนต่อความเจ็บปวดลุยฝ่าเข้ามาแน่นอน
เหมือนกับตอนที่ตนเผชิญกับความตายก็ไม่เคยลืมความดีของเขา มนุษย์
ก็ล้วนมีจิตใจดีอ่อนรุ่มแรงเช่นนี้

ฉู่ว่านหนึ่งมาถึงหน้านาฬิกาโลหิตในที่สุด เริ่มปั่นไปตามเกาวัลย์
สูงตระหง่านเพื่อช่วยไม่ทราบที่อยู่ด้านบน เกาวัลย์ปล้นผุดหนามแหลม
ที่ลุกไหม้ด้วยเปลวเพลิงออกมามากมาย

ฉู่ว่านหนึ่งไม่คาดคิด มือถูกลวกทิ่มแทงทันที ขณะที่พยายาม
ออกแรงยัดไว้ แต่ร่างกายของซือเมย์มิได้ฝึกบำเพ็ญจนแข็งแกร่ง เขาจึง
ลื่นตกลงมา เนื้อหนังที่มีมือถูกลวกหนามแหลมครูดจนถลอกปอกเปิก

“...!”

ฉู่ว่านหนึ่งนัวหน้าด้วยความเจ็บปวด พลังลอบสยบเงียบ ๆ
ซือหมิงจิ่ง เจ้าคนสังฆารุพั้ง!

ไม่ทราบ “ซือเมย์!”

ฉู่ว่านหนึ่งเขาทรุดอยู่กับพื้น เนื้อหนังที่สัมผัสพื้นดินถูกร้อน
รื้อนสูงแผดเผาทันที แต่คิ้วของเขากลับขมวดแน่น กัดริมฝีปากไว้ตาม
ความเคยชิน ไม่ยอมร้องออกมา

สีหน้าเช่นนี้ เมื่ออยู่บนใบหน้าของเขาเองดูดูร้ายดันทูรัง แต่พอ
เปลี่ยนเป็นใบหน้างามอ่อนโยนของซือเมย์ กลับดูน่าสงสารไม่น้อย

คนเรานำมาเปรียบเทียบกันไม่ได้จริงๆ

“ฮือ...ฮือ...”

โม่หฺรานเรียก น้ำตาไหลรินลงมา

หัวใจราวกับถูกมีดกรีดเฉือน ในสายตาที่พร่าเลือนรินน้ำตา เขาเห็นร่างผอมบางของคนผู้นั้น คนที่อ่อนแอเช่นนั้น มีอึดเฝ้าวัลย์ ค่อยๆ ไต่ขึ้นมาทีละนิด

หนามแหลมละเอียดทิ่มตำมือเขา เพลิงร้อนเผาผลาญเลือดเนื้อ สีแดงอาบย้อมเป็นทาง ทุกที่ที่ปีนผ่าน ล้วนเปราะเป็อนด้วยคราบเลือด

โม่หฺรานหลับตา สะกดโลหิตที่แผงอยู่ในน้ำเสียง เสียงสั้นเครือส่ออื่นทีละคำ

“ฮือ...ฮือ...”

คนผู้นั้นอยู่ใกล้มาก โม่หฺรานมองเห็นความเจ็บปวดที่จูบผ่านในดวงตาเขา ดูเหมือนเขาจะเจ็บปวดอย่างยิ่งจริงๆ กระทั่งน้ำเสียงของโม่หฺรานก็เป็นการทรมานสำหรับเขา

ด้วยเหตุนี้ แม้คนเบื้องหน้าจะมีสีหน้าแข็งขัน แต่แววดำนั้นแทบจะเรียกได้ว่าวิงวอน

“อย่าเรียกซ้ำอีก”

“...”

“โม่หฺราน เจ้ารออีกหน่อย ข้าจะช่วยเจ้า...ลงมา...เดี๋ยว...นี่...”

เกือบจะในทันทีที่พูดออกไป แววดรหัดในดวงตาเขาก็ถูกราวกับคมมีดที่ปลดปล่อยออกจากฝัก เมื่ออยู่บนใบหน้าที่อ่อนโยนจนเป็นนิสัยนี้ กลับกลายเป็นความงามน่ามองอย่างไม่อาจบรรยาย

ชุดคลุมของคู่ว่านหนึ่งพัดกระพือ ถีบตัวกระโดดขึ้นไปบนนาฬิกาโลหิตทองแดง

ใบหน้าของเขาราวกับกระดาษ ร่างกายโง่งนเงยงนล้ม มีเพียงลมหายใจที่ทำให้แตกต่างจากคนที่ตายแล้ว

ชั่วขณะนั้น โม่หฺรานรู้สึกว่ามีผู้ตนหลังเลือดให้แห้งตาย ยังดีกว่า

ให้เขาต้องทนรับความทุกข์ทรมานเช่นนี้

น้ำเสียงเขาแตกพร่าอยู่ในลำคอ “ขอโทษ”

คู่ว่านหนึ่งรู้ว่าคำว่าขอโทษนี้มีค่าใช้จ่ายให้ตน เขาคิดจะอธิบาย แต่เหลือบไปเห็นกระบี่สีฟ้าเหลือบประกายของโกวเจินช่างงเล่มนั้นปักคาอกของโม่หฺรานพอดี ต้นกำเนิดพลังวิญญาณของเถาวัลย์อาจอยู่ที่กระบี่เล่มนี้ เขากังวลว่าหากโม่หฺรานตกตะลึง จะได้รับบาดเจ็บสาหัส ด้วยเหตุนี้จึงยังคงเป็น “ชื่อเมีย” ของเขาอยู่

“โม่หฺราน เจ้าเชื่อข้าหรือไม่”

“ข้าเชื่อท่าน” ไม่ลังเลแม้สักนิด

ชนตาวาวของคู่ว่านหนึ่งขยับ เหลือบตามองเขา ก่อนจะคว้าด้ามกระบี่ไว้ กระบี่นี้ปักอยู่ใกล้ชีพจรหัวใจพอดี หากพลาดเพียงนิดเดียวโม่หฺรานก็จะเสียชีวิตได้

“...” มือของคู่ว่านหนึ่งสั่นเล็กน้อย จับไว้เช่นนั้น แต่ไม่ได้ขยับ

โม่หฺรานที่ขอบตายังแดงก่ำ จู่ ๆ กลับยิ้มออกมา “ชื่อเมีย”

“...หืม”

“...ข้าจะตายแล้วใช่หรือไม่”

“...ไม่มีทาง”

“หากข้ากำลังจะตาย ให้...ให้ข้ากอดท่านสักหน่อยได้หรือไม่”

เขาเอ่ยเช่นนั้นอย่างระมัดระวังยิ่ง ดวงตาเป็นประกายชุ่มชื้น คู่ว่านหนึ่งปล้นหัวใจอ่อนยวบ

แต่ครั้นนึกได้ว่าผู้ที่โม่หฺรานมองเห็นในดวงตาคืออีกคนหนึ่ง ความอ่อนโยนนั้นปล้นจับผลึกเป็นน้ำแข็งทันที

ชั่วขณะนั้น เขารู้สึกเหมือนตนเป็นตัวตลกที่ไม่มีความสำคัญบนเวที เร้นอยู่หลังฉากเปลือพลั่วไหวของตัวพระตวันาง ไม่เคยมีใครสังเกตเห็นเขา ในละครอันน่าประทับใจนี้ เขาเป็นส่วนเกิน

บางทีบทบาทหลักเพียงอย่างเดียว คือวาดลายหน้าให้อัปสักขณ์ น่าเกลียด ฉีกยิ้มแฉะที่แต้มด้วยหมึก ชับเน่นอารมณ์รักโลกโกรธหลง ชมชอบซิงซังของผู้อื่น

ช่างน่าขันนัก

โม่หรานไม่รู้เรื่องนี้ เขาเห็นแววตาของฉู่หว่านหนึ่งวูบไหว ยังคิดว่า
ชื่อเมย์ไม่ยินยอม จึงรีบเอ่ยว่า “แค่กอดสักครู่ สักครู่ก็พอ”

เสียงถอนหายใจแผ่วเบาจนมีอาจสังเกตุ

“ความจริงซ้ำ...”

“อะไรหรือ”

“...ช่างเถอะ” ฉู่หว่านหนึ่งกล่าว “ไม่มีอะไร”

เขาเขยิบเข้าไป แต่มิได้ใกล้มากนัก ด้วยเกรงจะถูกกระบี่เล่มนั้นเข้า
จากนั้นก็ยื่นมือไปรวบไหล่ของโม่หรานเบาๆ

ได้ยินโม่หรานเอ่ยข้างหูเขา “ชื่อเมย์ ขอขอบคุณที่ท่านตื่นขึ้นมา
ขอบคุณที่ท่านไม่ลืมซ้ำในความฝัน”

ฉู่หว่านหนึ่งหลบตาลลง แพขนตาขยับเบาๆ ดุจปีกผีเสื้อ จากนั้น
จึงยิ้มจางๆ “ไม่ต้องขอบคุณ”

เงียบไปครู่หนึ่ง เขาก็เอ่ยขึ้นมา “โม่หราน”

“หืม?”

ฉู่หว่านหนึ่งคล้ายกับยังอยู่ในห้วงฝัน โอบกอดเขาเอาไว้ พลัง
ลึกลับระเซเขา ถอนหายใจแผ่วเบา “เจ้ารู้หรือไม่ หากฝันดีเกินไป มักมิใช่
ความจริง”

เอ่ยจบก็ผละออกจากการโอบกอดทันที ราวกับแมลงปอแตะผิวน้ำ

โม่หรานเหลือบตาขึ้นมอง เขาไม่เข้าใจสิ่งที่ชื่อเมย์พูดนัก รู้เพียงว่า
การโอบกอดเล็กๆ ครั้งนี้ คือลูกกวาดที่ชื่อเมย์เอื้ออารีเจือจางให้เขา

รสชาติเปรี้ยวๆ หวานๆ ครั้นสัมผัสที่โคนลิ้น ก็เกิดรสฝาดเผื่อน
ขึ้นมาเสี้ยวหนึ่ง

ช่วงขณะที่กระบี่ถูกถอนออกไป โลหิตปานบุปผาสดสะบัดประหนึ่ง
ดอกไม้ที่ปลิดปลิวไปกับสายลมกระโชก

โม่หรานรู้สึกเจ็บแปลบที่หน้าอก ช่วงขณะนั้นคิดว่าตนกำลังจะตายแล้ว
ความไม่ยินยอมรุ่มร่าปะปนในใจ พลันโพล่งออกมา “ชื่อเมย์ ความจริง
ข้าชอบท่านมากมาตลอด ท่านเล่า...”

เสียงกระป๋องที่ตึกพื้น เถาวัลย์สลายไปทันที ม่านน้ำตกที่กระหน่ำลงมา
จากยอดหลังคาโค้งหยุดนิ่ง คลังเทพคัสตราคืนสู่ความเงียบสงบจับปล้น
ข้าชอบท่านมากมาตลอด

ท่านเล่า...

ร่างกายถึงขีดจำกัดแล้ว โมหรานรู้สึกรู้สึกว่าเบื่องหน้าพลันดับวูบ
ชั่วขณะที่ลึ้มลง มือที่ชุ่มโชกด้วยโลหิตคู่อื่นรับเขาไว้ ร่างลึ้มลงไป
อยู่ในอ้อมกอดของซือเม่ย ไม่รู้ว่าเป็นภาพหลอนหรือไม่ โมหรานเห็น
คิ้วเรียวของซือเม่ยขมวดน้อยๆ ค่อยๆ หลับตาลงช้าๆ ที่ขอบตาคลาย
มีประกายน้ำหยดลงมา

เขาคลายได้ยินซือเม่ยเอ่ยเบาๆว่า “ข้าก็เช่นกัน”

โมหราน “!”

น่าจะหลอนไปจริงๆ กระจ่าง ไม่เช่นนั้น เหตุใดทั้งที่สีหน้าซือเม่ย
ลำบากใจซัดๆ กลับยังตอบรับข้า

“ข้าเองก็...ชอบเจ้า”

ในที่สุดสติรับรู้ก็แตกซ่าน โมหรานลวงสู่ห้วงสลบไสล

ตัวเจ้าฟื้นแล้ว

ตอนที่ฟื้นขึ้นมา ไม่ทราบพบว่าตนยังอยู่ในคลังเทพคัสตรา

เขารู้สึกเหมือนหลับไปนานมาก แต่เมื่อลืมตาขึ้นมากลับพบว่า เวลา
มิได้ผ่านไปนานนัก ถึงขั้นคล้ายจะชั่วพริบตาเดียว

ไม่รู้เป็นเพราะอากาศถูกทำลายสำเร็จหรือไม่ ตอนที่ตื่นขึ้นมาจึงพบ
ว่าตนเองนอนอยู่บนพื้น ทว่าทิวร่างไม่ได้รับบาดเจ็บแม้แต่น้อย บาดแผล
น่าสยดสยอง โลหิตชุ่มซอกนั้น คล้ายฝันร้ายตื่นหนึ่ง ไม่ได้ทิ้งร่องรอยไว้
บนตัวเขา

ไม่ทราบทั้งประหลาดใจทั้งดีใจ หันไปมองชื่อเมย์อีกครั้ง อีกฝ่ายเอง
ก็ไม่รู้หมดสติไปเมื่อใดเช่นกัน แต่ก็ไม่ได้รับอันตรายใดๆ

หรือว่าหลังผ่านการทดสอบของโกวเจินช่างกงแล้ว โกวเจินมีเพียง
ถอนแदनมาয়াไป ยังฟื้นคืนร่างกายพวกเขาจากอาการบาดเจ็บที่ได้รับใน
แदनมาয়াให้อีกด้วย?

...

แม้เมื่อใคร่ครวญดูแล้ว โกวเจินช่างกงมิได้มีเจตนาจะทำร้ายคน
ตรงกันข้ามเรื่องนี้แค่เป็นไปตามจุดประสงค์แรกเริ่มที่จะทดสอบ ทว่า
ไม่ทราบกลับรู้สึกว่ามีไช่เรื่องจริง ถึงขั้นรู้สึกว่าได้ชีวิตใหม่หลังผ่าน
เคราะห์ภัยด้วย

ในคนทั้งสี่ เขาเป็นคนแรกที่ตื่นขึ้นมา

จากนั้นเป็นชื่อเมย์ เห็นชนตาชื่อเมย์ขยับน้อยๆ ดวงตาหรีปรีอ
โมหฺรานดีใจยิ่งนัก เอ่ยซ้ำๆว่า “ชื่อเมย์! เราไม่เป็นไร! ไม่เป็นไร! ท่าน
รีบมองข้าสิ!”

ในดวงตาชื่อเมย์เจือแวลลับสน ก่อนจะค่อยๆ กระจำงชัดขึ้น เขา
พลันเบิกตากว้าง “อาหารน?! เจ้า...”

ยังไม่ทันพูดจบก็ถูกโมหฺรานกอดไว้แน่น

ชื่อเมย์ตกตะลึง แต่ยังคงตบไหล่เขาอย่างอ่อนโยน “เจ้าเป็น
อะไรไป...”

“ขอโทษ ข้าทำให้ท่านได้รับความไม่เป็นธรรมมากเช่นนี้”

ชื่อเมย์งุนงง “ความจริงก็ไม่แนบเป็นอะไร ข้าเพียงฝันไปเท่านั้น”

“นั่นก็เจ็บปวดอยู่ดีเช่นกัน!”

“...เจ็บปวดอยู่ที่อะไรกัน”

ยามนี้เอง เซวียเหมิงเองก็ตื่นขึ้นมา ไม่รู้เขาฝันเห็นอะไร ตะโกน
ดั่งลั่น “เจ้าคนถ่อยบังอาจนัก! กล้าลบหลู่ข้า!” พลังผุดลุกขึ้นอย่างดุเดือด
ชื่อเมย์เห็นเขาตื่น จึงเข้าไปใกล้ พลังร้องเรียก “ประมุขน้อย”

“เอ...เหตุใดเป็นเจ้า เจ้ามาได้อย่างไร” เซวียเหมิงคิดว่าตนยังอยู่ใน
ความฝัน

โมหฺรานอารมณ์ดี สีหน้าที่มีต่อเซวียเหมิงจึงอ่อนโยนอย่างยิ่งเช่นกัน
ยิ้มพรางเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้เขาฟัง เซวียเหมิงจึงได้สติกลับมา

“ที่แท้เป็นความฝัน...ข้ายังคิดว่า...”

เซวียเหมิงกระแอมเบาๆ ทีหนึ่งเพื่อกลบเกลื่อนความเกือเขิน พอ
พบว่าฉู่หว่านหนึ่งผู้เก่งกาจที่สุดมาตลอดกลับยังหลับอยู่ มิได้ตื่นขึ้นมา
เขาก็ตื่นตระหนกเป็นการใหญ่

“เหตุใดอาจารย์ยังไม่ตื่น”

พวกเขาเดินเข้าไป สังเกตเห็นบาดแผลของฉู่หว่านหนึ่ง เนื่องจาก
ฉู่หว่านหนึ่งได้รับบาดเจ็บก่อนแดนมายาเปิด ตามจุดประสงค์เดิมของ
โกวเจินช่างกง สิ่งที่ทำหยาเป็นปกติได้มีเพียงอาการบาดเจ็บในแดนมายา
เท่านั้น ด้วยเหตุนี้บาดแผลที่ใหญ่ของฉู่หว่านหนึ่งจึงยังชุ่มโชกด้วยโลหิต

นำพรันพริงยิ้งนั๊ก

โม่หฺรานถอนหายใจ “รอดูอีกสักครู้”

ผ่านไปประมาณหนึ่งก้านธูป¹ ฉู่หฺวานหนิงจึงตื่นขึ้นมาในที่สุด

นัยน์ตาทงลี้มขึ้นซ้าๆ แวตาว่างเปล่าเย็นซา คัล้ายเคยตกอยู่ใต้
หิมะหนาขาวโพลน ผ่านไปนาน เขาจึงกลอกตา สายตาไปจับอยู่ที่โม่หฺราน

แต่ก็เหมือนกับเซวียเหมิง สติยังคงไม่กลับมาเต็มที่ชั่วขณะ เขามอง
โม่หฺราน ยืนมือออกไปซ้าๆ น้ำเสียงแหบแห้ง “เจ้า...”

โม่หฺราน “อาจารย์”

ไต้ยีนโม่หฺรานเรียกตน มือของฉู่หฺวานหนิงก็ค้างกลางอากาศ ใบหน้า
ขาวซีดเริ่มมีสีเลือดเล็กน้อย ดวงตาดำลันกระจ่างซัด “อืม...”

“อาจารย์!”

เซวียเหมิงพุ่งเข้ามา เบียดโม่หฺรานไปด้านข้าง กุมมือฉู่หฺวานหนิงไว้
“ท่านเป็นเช่นไรบ้าง ดีขึ้นหรือไม่ อาจารย์หลับไม่ตื่นอยู่ตั้งนาน ซ้ากั๋งวล
แทบตายอยู่แล้ว”

ฉู่หฺวานหนิงมองเซวียเหมิง ชะงักไปเล็กน้อย จากนั้นหมอกพรา่เลื่อน
ในดวงตาก็ค่อยๆ สลายไป มองโม่หฺรานอย่างละเอียดอีกครั้ง เห็นว่าทั้งที่
อีกฝ่ายกำลังมองตนอยู่ แต่กลับยังกุมมือซื่อเมย์แน่น ไม่ยอมปล่อยแม้
เพียงชั่วขณะ

“...”

ฉู่หฺวานหนิงตื่นขึ้นเต็มที่แล้ว สีหน้ากลับมาสงบเยือกเย็น จากนั้น
ก็เหมือนปลาในสระน้ำแห้งเหือด ตายสนิทในที่สุด

ซื่อเมย์เอ่ยอย่างท่วงโย “อาจารย์ ท่านยังสบายดีหรือไม่ ไหล่...เจ็บ
หรือไม่”

ฉู่หฺวานหนิงน้ำเสียงเรียบเฉย “ซ้าไม่เป็นไร ไม่เจ็บ”

เซวียเหมิงช่วยประคองเขาลุกขึ้นซ้าๆ โม่หฺรานงุนงงไปชั่วขณะ

¹เป็นการประเมินระยะเวลาคร่าวๆ สมัยโบราณ 1 ก้านธูป เท่ากับประมาณ 15 - 30 นาที ขึ้นอยู่กับความยาวธูปและความเร็วในการเผาไหม้

ฉู่หว่านหนิงได้รับบาดเจ็บที่หัวไหล่ เหตุใดขณะลุกขึ้น ฝิเท้าจึงดูไม่มั่นคง คล้ายกับขาได้รับบาดเจ็บ

ม่หฺรานคิดว่าฉู่หว่านหนิงไม่รู้เรื่องที่เกิดขึ้นในแดนมายาเมื่อครู่ จึงเล่าคร่าว ๆ ให้ฟังอีกรอบ

ตอนที่ซือ่เม่ยฟังอยู่ด้วยก่อนหน้านี้ ก็รู้สึกตงใจ ยามนี้ได้ฟัง อีกครั้ง ยิ่งรู้สึกแปลกประหลาด อดออกปากมิได้ “อาหฺราน เจ้าบอกว่า ข้าช่วยเจ้า?”

“ใช่แล้ว”

ซือ่เม่ยเสียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยซ้ำ ๆ ว่า “แต่เมื่อครู่...ข้าหลับฝัน อยู่ตลอดเวลา มิได้ตื่นขึ้นมา”

ม่หฺรานตะลึง จากนั้นก็เอ่ยยิ้ม ๆ “ท่านอย่าล้อเล่นน่า”

“ข้ามิได้ล้อเล่น ข้าฝัน...ฝันถึงพ่อแม่ข้า พวกเขาล้วนยังมีชีวิตอยู่ ฝันนั้นสมจริงเหลือเกิน ข้าเหมือน...เหมือนไม่อาจตัดใจทิ้งพวกเขาได้ ข้า...”

ยังไม่ทันเอ่ยจบ ก็ได้ยินเสียงเยือกเย็นของฉู่หว่านหนิง “นี่มิใช่ เรื่องแปลก คงเพราะแดนมายาของโกวเจินลบความทรงจำของเจ้าขณะ ช่วยเหลือคนไป สรุปคือ ข้ากับเซวียเหมิงล้วนไม่ได้ช่วยเขา ในเมื่อเขา บอกว่าเจ้าเป็นคนช่วย ก็ย่อมต้องเป็นเจ้า”

ซือ่เม่ย “...”

“มิเช่นนั้นจะเป็นอย่างไรได้ หรือว่าโกวเจินยังมีวิธีแลกเปลี่ยน จิตวิญญาณของคน?” น้ำเสียงของฉู่หว่านหนิงเย็นชา

เขามิได้อยากตัดชุดวิวาหิให้ผู้อื่น² เดิมเขาเองก็อยากบอกความจริง กับม่หฺราน เดิมหวังว่าม่หฺรานจะสังเกตได้ เข้าใจว่าคนที่อยู่ในแดนมายา มิใช่ซือ่เม่ย แต่เป็นคนที่เปลี่ยนจิตวิญญาณกับซือ่เม่ย

ทว่าคำสารภาพสุดท้ายที่ม่หฺรานบอกต่อซือ่เม่ย สำหรับฉู่หว่านหนิง แล้ว เป็นเรื่องน่ากระอักกระอ่วนอย่างแท้จริง

² หมายถึง ลำบากเพื่อผู้อื่นโดยที่ตัวเองไม่ได้รับผลประโยชน์ใดๆ

ตอนที่พ่นข่นเมา เเห็นนัยน์ตาดำขลับเป็นประกายของม่หรงน
ช่วขณะนั้น จู่หว่านหนิงคืดว่า บางทีในใจม่หรงนก็น่ำจะมีความรู้สึกใส่ใจ
เขายู่บั้งเหมือกัน

ความคาคหวังอันแสนต่ำต้อยนี้ คืดความคิดอันอ่อนแอที่เขำใช้ชีวิต
ผ่านมานนเหลือเกินกว่าจะกล้าเผยออกมำอย่างเงียบ ๆ

แต่นั้นก็ไม่มีอะไรมำกไปกว่าอารมณ์อ่อนไหวเพียงฝ่ำเดียวของเขำ

โลหิตที่หลังริน บาดแผลที่ได้รับ ม่หรงนล้วนไม่มีทางรู้ และ
ไม่จำเป็นต่องรู้

เขำมิได้เ่ง แม่ม่พุดออกมา แต่ก็รู้สึกได้นนแล้วว่าม่หรงนให้
ความสำคัญกับคนที่อ่อนโยนและสมบุรณ์แบบผู้นั้นเพียงใด จะมองเห็นตน
ที่ยืนหลบอยู่ในมมเหมือหนุ่นกระบอกที่ฝุ่นจับเชรอะได้้อย่างไร

หว่าตอนที่ไดยินม่หรงนเอ่ยออกมาเองว่า “ข้าชอบทำนมำกมำ
ตลอด” จู่หว่านหนิงยังรู้สึกกลืนไม่เข้าค้ำยไม่ออก รู้สึกว่าตนเองพำยแพ้
อย่างหมตรูป

การโอบกอดในแดนมำยำ ในสายตำม่หรงน คืดชื่อเมยเงือจำน
ให้เขำ

แต่ม่หรงนไม่มีวันรู้ว่า การโอบกอดนั้น ความจริงคืดตัวเขำ เงือจำน
ให้คนนำสงสรอีกคนหนึ่ง

จู่หว่านหนิงไม่เคยคืดว่าม่หรงนจะชอบตน ฉะนั้นความรู้สึกส่วนนี้
เขำจึงพยำยำมอย่างย่งที่จะระงับเอาไว้ ไม่ร้องขอ ไม่รบเรำ ไม่แต่ะต่อง

ความรักอันมทุทะเลและความลุ่มหลงอันเรำร้อนเหล่านั้น เพียง
งอกงำมข่นบนผืนดินแห่งวัยเยาว์ ในวัยเด็ก เขำเองก็เคยหวังว่าจะมีคน
เคียงข้ำงตน ร่ำสุรำได้แสงจันทร์ด้วยกัน แต่เขำรอคอยมำตลอด คนที่
รอคอยก็ไม่เคยปรำกฏตัว ใช้ชีวิตผ่านไปวันแล้ววันเลำ ชื่อเสียงและ
ตำแหน่งในโลกบำเพ็ญเพียรของเขำสูงข่นเรื่อย ๆ ผูคนล้วนยกย่องนับถือ
ว่ำกันว่าเขำผิตมบุษย์มำนำ ต่อมำเขำจึงยอมรับการยกย่องนับถือและความ
ผิตมบุษย์มำนำเช่นนี้

เขำเหมือหลบอยู่ในรังใหม่ แรมปีผันผ่าน พนโยใหม่รอบตัวเอง

แรกเริ่มเขายังพอเห็นแสงสว่างที่แทรกผ่านรั้งไหม้เข้ามาจากภายนอกได้ ทว่าปีแล้วปีเล่า โย้ไหม้ชั้นแล้วชั้นเล่า รั้งไหม้หนาขึ้นเรื่อยๆ เขามองไม่เห็นแสงสว่างอีกต่อไป ในรั้งไหม้มีเพียงตัวเขากับความมืดมน

เขาไม่เชื่อในความรัก ไม่เชื่อในชะตาลิขิต ยิ่งไม่อยากแสวงหาอะไร หากเขาผ่านความยากลำบากทั้งมวล กัดรั้งไหม้ที่หุ้มรอบตัวออกมาอย่าง สะบักสะบอม ทว่าด้านนอกไม่มีผู้ใดรอเขาอยู่ เขาควรทำเช่นไร

แม้เขาจะชอบไม่ทราน แต่คนผู้นี้เี่ยวว้ยเหลือเกิน ทางไกลเหลือเกิน ทั้งร้อนแรงเหลือเกิน จู๋หว่านหนิงไม่ยอมเข้าใกล้ กลัวว่าสักวันหนึ่งจะถูก เปลวไฟเช่นนี้แผดเผาจนเป็นเถ้าถ่าน

ฉะนั้น ทางถอยที่เขาเดินได้ทั้งหมด เขาถ้วนถอยหมดแล้ว

เขาไม่รู้ว้าตนทำอะไรผิด

ถึงขั้นยังเหลือความฝันลมๆ แล้งๆ แต่แล้วก็ต้องถูกน้ำฝนหนาว เหน็บที่เพียงพอจะปกคลุมหัวฟ้าชะหายไ้ไป

“อาจารย์ รีบดูทางนั้น!” เสียงอุทานของเซวียเหมิงเรียกสติของจู๋หว่านหนิง กลับมา เขามองไปตามเสียง เห็นเพียงเหล็กหลอมเหลวร้อนระอุในสระ หลอมอาวุธม้วนตลบขึ้นมาอีกครั่ง ท่ามกลางเปลวเพลิงท้อมลล่อม วิญญาณ ต้นหลิวบรรพกาลพุ่งขึ้นมาอีกครั่ง ทว่าดวงตาทั้งสองเหลือกขาว เห็นชัดว่า อยู่ในสภาวะสูญเสียมัลปชัญญะ สองมือถือกระบี่ล้ำค่าเปล่งประกายสีเงิน ของโกวเจินช่างง

จู๋หว่านหนิง “วึ่ง! เร็วเข้า!”

ไม่ต้องให้เขาเอ่ยซ้ำเป็นครั้งที่สอง คิษย์ทั้งสามรีบพุ่งไปยังทางออก ทันที

วิญญาณต้นหลิวที่ถูกควบคุมแหนดหน้ากู้อ้อง ตรวนทั่วร่างสิ้นจน เสียงดังเคื่องๆ ไม่มีใครพูดอะไร แต่ในหูของทั้งสี่ล้วนได้ยินเสียงหนึ่ง พร้อมกัน

“ขวางพวกเขาไว้ อย่าให้หนีรอดไปได้แม้แต่คนเดียว”

เซวียเหมิงหน้าเผือดสี “มีคนพูดอยู่ในหูข้า!”

ฉูหว่านหนิง “ไม่ต้องสนใจ เป็นเคล็ดลวงใจของโจชินหลิว! วิ่ง
อย่างเดียว!”

เขากล่าวเช่นนั้น คนอื่นๆ จึงนึกขึ้นได้ ขณะที่โจชินหลิวยังมีสติ
ครบถ้วนเคยเตือนพวกเขา ที่เรียกว่าเคล็ดลวงใจ ก็คือใช้ความละโมภ
ในใจคนเป็นเหยื่อล่อ ทำให้พวกเขาเช่นฆ่ากันเอง

ดังคาด เสียงในหูของฉูหว่านหนิงส่งเสียงฟ่อๆ

“ฉูหว่านหนิง เจ้าไม่เห็น้อยหรือ

“ปรมาจารย์แห่งยุค หว่านเยียววีเหิง บุคคลเช่นนี้ กลับได้แต่แอบ
รักศิษย์ของตนเอง เจ้าทุ่มเทให้เขามากมาย เขากลับไม่รู้ดีชั่ว ไม่เห็นเจ้า
ในสายตา ชอบเพียงศิษย์ที่ผู้นำรักอ่อนโยนผู้นั้น เจ้านี้ช่างน่าเวทนาحك”

ฉูหว่านหนิงสีหน้าซีดเซียว ไม่สนใจเสียงรบกวนในหู พุ่งกายไปที่
ทางออก

“มาหาข้า หยิบกระบี่บรรพชนนี้ขึ้นมา แล้วสังหารชื่อเมเยเสีย เท่านั้น
ก็จะมีใครขวางระหว่างพวกเจ้าแล้ว มาหาข้า ข้าจะช่วยเจ้าสมปรารถนา
ทำให้ผู้ที่เจ้าชอบหลงรักเจ้า มาหาข้า...”

ฉูหว่านหนิงเอ่ยเสียงเกรี้ยว “ตำข้าเช่นนี้ ยังไม่ไหวไปอีก!”

คนอื่นต่างได้ยินเสียงนั้นเสนอเงื่อนไขแตกต่างกันไป ฝ่าเท้าของ
พวกเขาแม้ชะลอลง แต่ยังคงต้านทานการล่อลวงได้ ยิ่งพวกเขาวิ่งไกล
ออกไป โจชินหลิวคล้ายยิ่งบ้าคลั่ง เสียงในหูยิ่งกรีดครวญจนแทบผิดเพี้ยน

“คิดให้ดี! ออกจากประตูนี้ไป ก็จะไม่มีโอกาสอีกแล้ว!”

เสียงในหูของทุกคนไม่เหมือนกัน ตะโกนด้วยเสียงโหยหวน

“ฉูหว่านหนิง ฉูหว่านหนิง เจ้าจะโดดเดี่ยวไปชั่วชีวิตจริงหรือ”

“โมเว่ยอวี บนโลกนี้มีเพียงข้าที่รู้ว่าโอสถคืนชีพอยู่ที่ใด มาหาข้าสิ
ข้าจะบอกเจ้า...”

“ชื่อหมิงจิ้ง ข้ารู้ความปรารถนาส่วนลึกในใจเจ้า มีเพียงข้าที่ช่วย
เจ้าได้!”

“เขยี่ยจื่อหมิง เทพศัสตราที่เจ้าเลือกเป็นของปลอม! สระจินเฉิง
เหลือเทพศัสตราที่โกวเฉินช่างกงสร้างเพียงหนึ่งเดียวแล้ว เจ้ากลับมา

กระบี่บรรพชนเล่มนี้จะเป็นของเจ้า! เจ้าต้องการเทพศาสตราเลิศภพมิใช่หรือ เจ้าคือบุตรรักของสวรรค์มิใช่หรือ ไม่มีเทพศาสตรา เจ้าจะไม่มันวันเหนือกว่าผู้อื่นได้! มาหาข้า...”

“เซวียเหมิง!” โมหรานพล้นพบว่าญาติผู้น้องซึ่งวิ่งอยู่ข้าง ๆ ตนหายไปแล้ว

หันกลับไป เห็นผีเท้าของเซวียเหมิงชะลอลงเรื่อยๆ สุดท้ายก็หยุดหันไปมองกระบี่ประกายฟ้าที่ลอยผลุบ ๆ โผล่ ๆ อยู่ในสระหลอมอาวูช

โมหรานหนาวสะท้านในใจ

เขารู้ว่าเซวียเหมิงปักใจกับเทพศาสตราลึกลับเพียงใด หลังจากเด็กหนุ่มผู้นี้รู้ว่าอาวุธที่ตนได้มาคือของปลอม คงผิดหวังอย่างยิ่ง ใจชินหัวลวนำกระบี่บรรพชนมาล่อลวงเขา ประเสริฐนัก!

“เซวียเหมิง อย่าเชื่อเขา อย่าไป!”

ซือเมยกี้ร้องตะโกนว่า “ประมุขน้อย รีบไปเถอะ เราใกล้จะถึงทางออกอยู่แล้ว!”

เซวียเหมิงหันมามองพวกเขาด้วยแวตาลีื่อนลอย เสียงที่ดังก้องในหูกลับยิ่งลวงใจว่าเดิม “พวกเขาวิชาเจ้า ไม่อยากให้เจ้าได้เทพศาสตราเจ้าลองคิดดู โมเวยอวีได้เทพศาสตราของเขาแล้ว เขาหวังให้เจ้าไม่ได้อะไรเลย เจ้าทั้งสองคนเป็นพี่น้องกัน หากเจ้าสู้เขาไม่ได้ ตำแหน่งประมุขแห่งยอดเขาสื่อเชิงย่อมต้องเป็นของเขา”

เซวียเหมิงพึมพำ “หุบปาก”

โมหรานที่อยู่เบื้องหน้าคล้ายตะโกนใส่เขาด้วยความร้อนรน ทว่าเขาได้ยินไม่ชัดเลย เพียงกุมศีรษะพุดซ้ำไปมา “หุบปาก! เจ้าหุบปาก!”

“เซวียจื่อเหมิง คลังเทพศาสตราไม่มีอาวุธที่เหมาะสมกับเจ้าแต่แรกแล้ว หากเจ้าพลาดกระบี่บรรพชนไป ภายหน้าก็ได้แต่ยอมจำนนต่อโมเวยอวีเมื่อถึงตอนนั้นเขาจะเป็นประมุขของเจ้า เจ้าต้องคุกเข่าเบื้องหน้าเขา รับคำสั่งจากเขา! เจ้าลองคิดดู สิ่งหาเขาก็ไม่เป็นปัญหา! นับแต่โบราณ พี่น้องขัดแย้งมีอยู่ไม่น้อย ทั้งเขายังเป็นเพียงญาติผู้พี่ของเจ้า! ยังมัวลังเลอะไร! มานี่สิ...ข้าจะมอบกระบี่ให้เจ้า...”